



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudců JUDr. Terezy Kučerové a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jíříka, ve věci

žalobkyně: **Kašperskohorské městské lesy s. r. o.**
se sídlem Dlouhá 95, Kašperské Hory, PSČ 341 92
zastoupeného advokátem JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem
se sídlem Dominikánské nám. 656/2, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 65, Praha 10, PSČ 100 10,

za účasti osoby zúčastněné na řízení: **V. B.**
bytem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2023, č.j. MZP/2023/212/1652

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shoda s prvopisem: J. M.

IV. Osobě na řízení zúčastněné se náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a stručný obsah žaloby

1. Správa Národního parku Šumava vydala dne 9. 5. 2023 pod sp. zn. SZ NPS 09091/2022/42NPS04453/2023 rozhodnutí, ve kterém výrokem I rozhodla, že žalobkyně je vinna tím, že v průběhu let 2021 a 2022 celkem na šesti místech Národního parku Šumava prostřednictvím dodavatelské firmy V. B. zajistila, svými zaměstnanci přímo řídila a kontrolovala provádění prací spočívajících v úpravě koryta vodního toku Pěnivý potok a koryta jeho bezejmenných přítoků, a to těmito zásahy
 - a) Pěnivý potok, říční kilometr toku 1,920 – narovnění koryta vodního toku, umístění propusti, zpevnění vtoku a výpustku balvany a zásyp hrubým kamenivem,
 - b) přítok Pěnivého potoka říční kilometr toku 0,040, kdy došlo k narovnění koryta vodního toku, umístění propustku, zpevnění vtoku a výpustku balvany,
 - c) Pěnivého potoka říční kilometr toku 3,291, rovněž stejným zásahem,
 - d) přítok Pěnivého potoka říční kilometr toku 0,101, kdy došlo k ucpání koryta vodního toku celými kmeny, klestem a následně hlínou, přes které bylo přibližováno dřevo,
 - e) Pěnivého potoka říční kilometr 4,183, kdy došlo k narovnění přirozeného koryta, umístění propustku, zpevnění vtoku a výpustku balvany a zásypu hrubým kamenivem,
 - f) Pěnivého potoka říční kilometr 4,190 – 4,245, kdy došlo k narovnění koryta vodního vtoku a zasypání pravého břehu hrubým lomovým kamenem,a tímto v rozporu s § 16 odst. 2 písm. a) a k) zákona o ochraně přírody a krajiny provedl bez povolené výjimky na území národního parku zastavěná území obcí a zastavitelné plochy obcí zakázanou úpravu přirozeného koryta vodních toků a zároveň v rozporu s ustanovením § 16d písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny provedla bez vydaného souhlasu úpravu koryt vodních toků a tím se dopustila přestupku podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny.
2. Dále se žalobkyně dopustila v roce 2022 přestupku podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny, a to prostřednictvím dodavatelské firmy J. K., kdy na základě písemné smlouvy zajistila a prostřednictvím svých zaměstnanců přímo na místě řídila a kontrolovala provádění prací. Téhož přestupku se pak dopustila žalobkyně v roce 2022 v porostních skupinách na pozemku parc. č. 293 v k.ú. Studenec u Stach v Národním parku Šumava v zóně soustředěné péče s dlouhodobým cílem ochrana biodiverzity na ploše 1,4 ha zadala a nechala prostřednictvím druhých osob provést selektivní odstraňování dřevin, konkrétně bříz a následný odvoz většiny takto vzniklé dřevní hmoty, čímž došlo k odstranění veškerých zde přírodně rostoucích bříz, což způsobilo negativní ovlivnění lesního porostu, čímž v rozporu s § 16 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny bez povolené výjimky na území národního parku vykonala činnost, kterou mohla způsobit podstatné změny v biologické rozmanitosti.
3. Dalšího přestupku se žalobkyně dopustila v letech 2021–2022 na území Národního parku Šumava na pozemku parc. č. 722/1 k. ú. Červená u Kašperských Hor, kdy zajistila prostřednictvím svých zaměstnanců odtěžení a odvoz veškerých vykáčených stromů v části

klidového území č. 82 – Pěnivý potok v zóně přírodně blízké s dlouhodobým cílem nerušený průběh přirozených dějů a tím jednala v rozporu s § 16 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a spáchala přestupek podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny. Za spáchání těchto přestupků žalobci byla uložena pokuta ve výši 1 500 000 Kč.

4. Proti tomuto rozhodnutí si žalobkyně podala odvolání, přičemž zejména nesouhlasila s tím, že se dopustila přestupků, které byly specifikovány shora, jednáními provedenými v rozporu s § 16 odst. 2 písm. k) a odst. 2 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 12. 2023 č.j. MZP/2023/212/1652 změnil část II výroku prvoinstančního rozhodnutí, v němž byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 500 Kč, a to tak, že tuto částku snížil na 1 000 Kč. Zbývající část prvoinstančního rozhodnutí, tj. výrok I zbývající část druhého výroku a výrok III a IV byl žalovaným potvrzen.
5. Žalobkyně v žalobě uvádí, že je na základě smlouvy uzavřené s městem Kašperské Hory pachtýřem pozemků určených k plnění funkcí lesa, proto má vůči těmto pozemkům postavení vlastníka lesa ve smyslu § 58 odst. 1 lesního zákona.
6. Žalobkyně hospodáří mimo jiné na pozemcích parc. č. 722/1 v k.ú. Červená u Kašperských Hor (lokalita Pěnivý potok) a parc. č. 293 v k. ú. Studenec u Stach (lokalita Obří hrad).
7. Žalobkyně provedla na uvedených pozemcích těžbu zaměřenou primárně na těžbu smrků napadených lýkožroutem smrkovým a dalšími kůrovcovými brouky, jakož i těžbu kůrovcových souší a dalších stromových jedinců, suchých, vyvrácených, nemocných nebo poškozených a následně přibližování a odvoz vytěžené dřevní hmoty.
8. Terén na dotčených pozemcích byl v době provádění těžby a transportu dřeva na některých místech podmáčený, proto žalobce provedl dočasné úpravy koryta Pěnivého potoka spočívající mimo jiné ve zpevnění jeho částí dotčených transportem dřeva a v dočasném zatrubnění tak, aby po skončení prací bylo možno obnovit původní stav. V místech, kde v důsledku přibližování dřevní hmoty došlo k vytlačení kolejí, hodlá žalobce po skončení prací provést zarovnění terénu.
9. Žalobkyně byla přesvědčena, že jedná v souladu se svým hospodářským plánem, který byl schválen na základě závazného stanoviska Správy Národního parku Šumava, když povaha těchto činností se dle žalobce nevymykala běžné lesnické praxi. Přesto bylo toto jednání žalobce posouzeno jako přestupkové jednání, které spatřovala Správa Národního parku Šumava v tom, že žalobce celkem na šesti místech upravil koryto Pěnivého potoka a koryta jeho bezejmenných přítoků v podobě narovnání koryt vodních toků, umístění propustků o délce cca 8 metrů, zásyp kamenem a v jednom případě ve vytvoření brodu bezejmenném přítoku formou zaskládáním koryta klestem, když dle prvostupňového orgánu se jednalo o činnost zakázanou podle § 16 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny.
10. Žalobkyně zejména namítá nesprávné posouzení námitky systémové podjatosti orgánu prvního stupně, když v odvolání namítala, že pracovníci Správy Národního parku Šumava jsou z rozhodování vyloučeni z důvodu tzv. systémové podjatosti vyplývající z toho, že Správa Národního parku Šumava je podle ustanovení § 22 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny příslušná hospodařit s lesy, s pozemky určenými k plnění funkcí lesa a s jiným majetkem na území Národního parku Šumava, když v tomto postavení zajišťuje hospodaření ve státních lesích, tedy je účastníkem hospodářské soutěže a působí na stejném relevantním trhu jako žalobce coby její konkurent.

11. Žalobkyně plnila povinnosti, které vyplývají ze zákona č. 282/1991 Sb. a zákona č. 17/1992 Sb., neboť jednala v krajní nouzi. Nesprávně je v jejich činnostech spatřováno naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť tyto činnosti byly realizovány výlučně v souvislosti s nahodilou těžbou aktivních kůrovcových stromů na pozemcích, vůči nimž vykonává žalobkyně práva a povinnosti vlastníka lesa ve snaze zabránit dalšímu šíření kůrovcovitých brouků. Žalobkyně má za to, že argumentace žalovaného se zcela míjí s obsahem předmětné odvolací námitky. Žalovaný důvodnost argumentace ve shodě s prvostupňovým správním orgánem odmítl s poukazem na vzájemný vztah zákona o ochraně přírody a krajiny a lesního zákona, což je ovšem dle žalobkyně pro posouzení věci nerozhodné, neboť § 4 odst. 1 písm. c) zákona 282/1991 Sb. vymezuje samostatnou podstatu přestupku, která je na ustanovení lesního zákona do značné míry nezávislá. Za jednání naplňující skutkovou podstatu § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb. je hodnocena jakákoli liknavost nebo dokonce pasivita při provádění nahodilé těžby stromů napadených lýkožroutem smrkovým. V souvislosti s tím žalobkyně odkazuje na rozsudek NSS č.j. 10 As 168/2023-52 a rozsudek NSS č.j. 6 As 157/2014-53. Podle žalobkyně z § 4 odst. 1 písm. c) či jiného ustanovení zákona č. 282/1991 Sb. zákona o ochraně přírody a krajiny nelze dovodit závěr, že umožnění vývoje kůrovce a jeho výlet do okolí není ohrožením životního prostředí v lesích, pokud k němu dojde na území národního parku. Podle žalobkyně platí závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku č.j. 6 As 157/2014-53 (bod 54), že rychlost a důslednost provedených zásahů je v případě ochrany lesa proti lýkožroutům rozhodující. Proto žalobkyně byla v souladu s tím podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb. povinna přistoupit k těžbě a vyklizení lýkožroutem napadeného dřeva v nejkratším možném termínu. Tato povinnost žalobkyni tížila i přesto, že žalovaný hrozící riziko rozšíření lýkožrouta i riziko vzniku požáru neustále zlehčuje a bagatelizuje a tím popírá závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č.j. 10 As 168/2023-52. Činnost žalobkyně tedy nebyla ničím jiným než právě přípravou na nejhorší možný scénář pokračování a dalšího rozvoje kůrovcové kalamity. Žalobkyně neměla úmysl škodlivě zasáhnout do přírodního prostředí Národního parku Šumava, proto prováděla nahodilou těžbu i přibližování dřevní hmoty tak, aby byly škodlivé dopady na lesní ekosystém a na ekosystém vodních toků minimalizovány. Případné negativní dopady prováděné její činností na lesní a vodní ekosystémy byly nižší než negativní dopady, které by na životní prostředí v lesích měla rezignace na ochranu před biologickými a biotickými škodlivými činiteli.
12. Žalobkyně má za to, že neporušila ustanovení § 16 odst. 2 písm. k) zákona o ochraně přírody a krajiny v případě, neboť zásahy do toku Pěnivého potoka a jeho přítoků byly provedeny s cílem minimalizovat škodlivý dopad kůrovcem napadeného dřeva. Podle žalobkyně veškeré zásahy do koryta Pěnivého potoka a jeho přítoků byly provedeny za situace, kdy hrozil vznik značných škod na majetku města Kašperské Hory, proto nebylo zapotřebí výjimky podle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť potřebnou výjimku udělil žalobkyni přímo zákonodárce v § 16 odst. 2 písm. k) zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný toto tvrzení žalobkyně nesprávně odmítl, neboť z tohoto ustanovení nelze dovodit, že zákonná výjimka postihující úpravy přirozených koryt vodních toků nedopadá na zásahy, které probíhají postupně. Existence bezprostředního ohrožení je zákonodárcem vyžadována pouze v případě zásahů ohledně ohrožení života nebo zdraví osob, v případech rizika vzniku značných škod na majetku však časový aspekt nemá právní význam. Výjimka mimo pochybnost dopadá i na úpravy dlouhodobější či opakované povahy, je-li jejich účelem eliminace hrozby vzniku značných škod na majetku. Žalobkyně má za to, že nebylo její povinností prokázat, že při neprovedení těžby a vyklizení kůrovcem napadených stromů
- Shoda s prvopisem: J. M.

hrozil majetku města Kašperské Hory vznik značné škody, neboť přestupkové řízení je ovládáno zásadou vyšetřovací. Naopak bylo povinností správních orgánů prokázat, že při rezignaci na provedení těžebního zásahu vznik značné škody nehrozí, což se nestalo. Považuje proto napadené rozhodnutí za nezákonné i z tohoto důvodu.

13. Žalobkyně namítá, že postupovala v souladu s lesním hospodářským plánem (dále jen LHP), proto napadá argumentaci žalovaného ohledně zastoupení břízy v porostních skupinách 35B8 a 35A8 dle platného lesního hospodářského plánu pro Kašperskohorské městské lesy. Žalobkyně v odvolání namítala nesprávnost skutkového závěru, že přirozeně rostoucí břízy na ploše v porostních skupinách 35B8 a 35A8 zaujímaly původně minimálně 22 %, když poukazovala na to, že dne 22. 5. 2023 proběhla fyzická kontrola, při které bylo zjištěno zastoupení dřevin, a proto označila za zcela nejasné, jakým způsobem a na základě jakých metod dospěly správní orgány k údaji o zastoupení převyšujících 22 %. LHP označuje břízu pouze za přismíšenou, resp. vtroušenou, bez uvedení procentuálního zastoupení, což dokládá, že závěr správního orgánu prvního stupně o zastoupení břízy nemůže obstát. Žalobkyně tvrdí, že odstranění bříz bylo umožněno dle schváleného LHP, resp. souhlasným závazným stanoviskem, které bylo podklad o jeho schválení vydanou podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Podle žalobkyně odstranění předmětných bříz bylo v zájmu ochrany přírody a krajiny žádoucí, neboť její zastoupení bylo přiblíženo stavu uvedenému v LHP, s nímž orgán ochrany přírody vydáním závazného stanoviska vyslovil souhlas.
14. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně citoval ustanovení § 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, nevzal však v úvahu, že jím citované znění se stalo součástí zákona o ochraně přírody a krajiny až 1. 1. 2022. V době vydání závazného stanoviska Správy Národního parku Šumava k LHP, tj. k 12. 12. 2018 však platilo, že prostřednictvím závazného stanoviska prověřoval orgán ochrany přírody akceptovatelnost navrženého LHP z hlediska zákona o ochraně přírody a krajiny jako celku. Napadené rozhodnutí se tak opírá o nesprávnou právní normu.
15. Žalobkyně má za to, že odstraněním předmětných bříz bylo její zastoupení přiblíženo stavu, s nímž Správa Národního parku Šumava vydáním závazného stanoviska vyslovila souhlas. Proto toto jednání nelze označit za činnost odporující zákonu, je nepřipustné, aby byla správním orgánem ukládána pokuta za vznik stavu, který byl správním orgánem odsouhlasen.
16. Podle žalobkyně nebyl prokázán rozpor její činnosti s § 16 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť nebylo prokázáno, že činnostmi popsanými ve výroku I. v bodech 2, 3 a 4 prvoinstančního rozhodnutí došlo k porušení zákazu obsaženého v § 16 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny. Podle žalobkyně žalovaný zcela ignoruje skutečnost, že v přestupkovém řízení je prokázání viny obviněnému na straně správního orgánu nikoli na straně obviněného. I přes tuto absenci povinnosti žalobkyně předložila zprávu z terénního šetření zpracovanou Výzkumným ústavem lesního hospodářství a myslivosti. Podle žalobkyně všechny negativní následky její činnosti, které žalovaný popisuje, by se dostavily ve větším plošném rozsahu, pokud žalobkyně na těžbu a odvoz kůrovcem napadené dřevní hmoty by rezignovala. Žalobkyně má za to, že nebylo prokázáno, že její činnost mohla způsobit podstatné změny v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystému.

17. Závěrem žalobkyně navrhuje, aby bylo upuštěno od uložení sankce, neboť pokuta ve výši odpovídající 75% zákonné sazby několikanásobně překračuje tvrzenou společenskou nebezpečnost její činnosti a je nepřiměřená k rozsahu a intenzitě, jimiž měl být narušen veřejný zájem chráněný zákonem. Postup žalobkyně byl motivován obavou z porušení povinností vyplývajících ze zákona, což nebere žalovaný v úvahu. Žalobkyní je proto navrhováno, aby od pokuty uložené žalobkyni v případě, že soud neshledá důvod pro zrušení obou rozhodnutí, od pokuty upustil.

II. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného

18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěru, že žalobkyní vznesená námitka systémové podjatosti je nedůvodná a ničím nepodložená. Nesprávné je tvrzení žalobkyně, že žalovaný vyvrací důvodnost námítky systémové podjatosti tím, že je podjatost dotčených úředních osob vyloučena již organizačním členěním Správy Národního parku Šumava, resp. oddělením výkonu činnosti státní správy od činnosti hospodářské. Takový závěr rozhodnutí neobsahuje. Důvodností námítky podjatosti se žalovaný řádně zabýval na straně 7 napadeného rozhodnutí. Žalobkyně své tvrzení o podjatosti blíže nerozvedla, pouze je opřela o důkazy, které podle žalovaného zájem Správy Národního parku Šumava na výsledku řízení nedokládají a nevyplývají z nich ani žádné okolnosti zakládající podezření na možné ovlivňování přístupu úředních osob řešené věci.
19. Námitku žalobkyně, že plnila povinnosti vyplývající ze zákona č. 282/1991 Sb. a zákona č. 17/1992 Sb. a jednala v krajní nouzi, považuje žalovaný za nedůvodnou, neboť § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb. nelze bez dalšího aplikovat. Žalovaný setrval na závěru, že při posuzování předmětné problematiky je nezbytné zabývat se tím, zda intenzita zamýšlených zásahů proti kůrovci a s nimi související činnosti nemohou znamenat negativní dopad na zájmy chráněné zákonem. Tvrzení žalobkyně, že žalovaný zlehčuje a bagatelizuje hrozící riziko šíření kůrovce je podle žalovaného ničím nepodložené. Žalovaný v rozhodnutí konstatoval, že nebylo prokázáno, že tato rizika skutečně hrozila v žalobkyní tvrzeném rozsahu, že hrozila bezprostředně a bylo zapotřebí bezodkladně zasáhnout.
20. S námitkou žalobkyně, že nepovažuje správný závěr žalovaného, jimiž odmítl aplikaci „výjimky obsažené v § 16 odst. 2 písm. k) zákona o ochraně přírody a krajiny na jednání specifikované v bodě 1 (prvního výroku prvoinstančního rozhodnutí) žalovaný nesouhlasí, neboť dle jeho názoru má časový odstup provedení úprav vodních toků, jimiž byla podle žalobkyně odstraňována hrozba vzniku značných škod na majetku, má pro řešenou věc právní význam. Žalovaný považuje za neopodstatněné, aby byla výjimka aplikována na situaci, kdy jsou nejprve prováděny úpravy vodních toků a teprve poté vykonávána činnost, která má vzniku značných škod na majetku zabránit. Předmětem dokazování nebylo v daném případě najisto postavit, že při neprovedení těžby a vyklizení kůrovcem napadených stromů hrozil vznik škody, předmětem dokazování bylo najisto postavit, zda lze úpravy koryt vodních toků specifikované ve výroku I. v bodě 1. prvoinstančního rozhodnutí považovat za činnost, kterou byla odvrácena hrozba vzniku značných škod na majetku či byla k jejich realizaci nezbytná výjimka podle § 43 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.
21. K námitce žalobkyně, že postupovala v souladu s LHP, žalovaný setrval na svých závěrech obsažených na straně 19 a násl. napadeného rozhodnutí, tedy že nebylo věcí Správy, aby při vydání závazného stanoviska podle ustanovení § 4 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny zkoumala správnost údajů o stavu lesa v jednotlivých porostních skupinách. Tvrzení Shoda s prvopisem: J. M.

žalobkyně, že její jednání popsané ve výroku I. v bodě 3. směřovalo k přiblížení stavu, který Správa národního parku Šumava vydáním závazného stanoviska ze dne 12. 12. 2018 odsouhlasila, nedává smysl.

22. Neopodstatněnou považuje námitku žalobkyně, že nebyl prokázán rozpor v činnosti žalobkyně s § 16 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť bylo povinností žalobkyně v případě, že tvrdila, že změna biologické rozmanitosti ve struktuře a funkci ekosystému v důsledku vytýkané činnosti absentuje bylo na ní, aby toto tvrzení prokázala a doložila. Žalovaná se rovněž zabývala zprávou z terénního šetření zpracovanou Výzkumným ústavem lesního hospodářství a myslivosti, kterou žalobkyně doložila. Žalovaný má za to, že bylo prokázáno, že činnosti specifikované ve výroku I. v bodech 2–4 prvoinstančního rozhodnutí mohou vést k podstatným změnám v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci dotčených lesních ekosystémů ve smyslu § 16 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny.
23. K návrhu žalobkyně na upuštění od uložení sankce žalovaný uvedl, že upuštění nepovažuje za případné, neboť výše uložené sankce je přiměřená vzhledem k závažnosti vytýkaných jednání, okolnostem řešené věci, kdy bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že bylo dotčeno nejprůsáhleji chráněné území národního parku.

III. Skutková zjištění a právní hodnocení věci krajským soudem

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“). Soud rozhodl rozsudkem bez jednání, neboť účastníci projevíli s takovým postupem souhlas (§51 odst. 1 s.ř.s.).
25. Žaloba není důvodná.

Nesprávné posouzení námitky systémové podjatosti orgánu I. stupně

26. Žalobkyně namítá, že pracovníci Správy Národního parku Šumava byli z rozhodování vyloučeni z důvodu tzv. systémové podjatosti vyplývající ze skutečnosti, že Správa Národního parku Šumava je podle § 22 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny příslušná hospodařit s lesy, s pozemky určenými k plnění funkce lesa a s jiným majetkem ve vlastnictví státu s plněním funkce lesa na území Národního parku Šumava a jeho ochranného pásma, kdy zajišťuje hospodaření ve státních lesích na území národního parku zahrnující mimo jiné nákup lesnických služeb prací i materiálu a těžbu dřeva a jeho následný prodej, tedy je účastníkem hospodářské soutěže a působí tak na stejném relevantním trhu jako žalobkyně, coby její konkurent.
27. Žalovaný tuto námitku odmítl s odkazem na rozsudek NSS č.j. 2 Aps 7/2012–48, s čímž žalobce nesouhlasí, neboť žalovaný vyvrací důvodnost námitky systémové podjatosti tak, že podjatost dotčených úředních osob vyloučena již organizačním členěním Správy Národního parku Šumava, respektive oddělením výkonu činnosti státní správy od činnosti hospodářské, což dle žalobkyně správné není. V souvislosti s tím tak žalobkyně odkázala na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 11. 2012 č.j. 1 As 89/2010–190.
28. Soud poznamenává, že judikatura Nejvyššího správního soudu námitkou systémové podjatosti označuje pouze situace, „*kdy je obsahem námitky podjatosti úředních osob právě z důvodu jejich ekonomické závislosti způsobené zaměstnaneckým, služebním či obdobným*

poměrem k subjektu, do něhož je organizačně zasazen příslušný správní orgán, jeho zájmy mohou být v daném řízení dotčeny (viz. bod 49 rozsudku č.j. 6 As 52/2023–127).“ Z citovaného rozsudku vyplývá, že dle novely účinné od 1. 1. 2018, § 14 odst. 2 správního řádu provedenou zákonem č. 176/2018 Sb. úřední osoba není vyloučena podle odst.1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem k územnímu samosprávnému celku, což je třeba chápat jako posílení důrazu právě na tyto přistupující okolnosti.

29. V souvislosti s tím soud rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8.2013 č.j. 2 Aps 7/2012–47, na který je odkazováno jak žalobkyní, tak i žalovaným. Dle tohoto rozsudku. Správa národního parku Šumava jako orgán ochrany přírody a odborná organizace přírody je povinna vůči správě jako subjektu hospodařícímu se státními lesy na území národního parku postupovat stejně jako ke všem ostatním vlastníkům lesa.
30. Z rozsudku NSS ze dne 16. 7. 2004 č.j. 5 A 151/2001–56 pak vyplývá, že ani v tomto rozsudku NSS neshledal podjatost pracovníka Správy Národního parku Šumava pro jejich pracovní poměr Správě, přestože šlo o udělení souhlasu k žádosti Správy Národního parku Šumava, jako uživatele lesa ve státním vlastnictvím. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že předmětné dvojí postavení Správy Národního parku Šumava je řešeno jejím vnitřním organizačním uspořádáním a nedospěl tak k závěru, že by pracovníci správy měli být vyloučeni pro podjatost. Žalobkyně namítá systémovou podjatost SNPŠ, z důvodu rozhodování o majetkových právech subjektu, který je přímým konkurentem na trhu, tedy jde obsahově o zcela odlišnou námitku od případů, které NSS posuzovaly, a to s opačným závěrem, než tvrdí žalobkyně.
31. Systémové riziko podjatosti úředníků se tak vztahuje k rozhodování ve věci, které se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku. V rozsudku NSS ze dne 2. 8. 2023 č.j. 6 As 52/2023 – 127) se klade důkaz na skutečnosti, které nasvědčují tomu, že zájem státu či územního samosprávného celku může být v dané věci prosazován právě prostřednictvím vztahu ekonomické závislosti úřední osoby na jejím zaměstnavateli.
32. Z toho tedy vyplývá dle soudu, že námitka žalobkyně, že je zájem subjektu, který plní svou zákonnou povinnost hospodařit ze státními lesy na území národního parku, eventuálně přímo zájem státu, v případě uložení pokuty za přestupek uložené jeho organizačním útvarem, který plní zákonnou povinnost správního orgánu přírody a krajiny, že může konkurenčně znevýhodnit jiného vlastníka či nájemce lesa, je s ohledem na shora citovanou judikaturu tato námitka žalobce zcela nedůvodná. Správa Národního parku Šumava plní jen povinnosti, které vyplývají ze zákona o ochraně přírody a krajiny proto tedy do podnikání na trh nenastoupila ze svého rozhodnutí, ale ze zákona, jako státní příspěvková organizace.
33. Rovněž je nutno poznamenat, že ze strany žalobkyně nebyla namítána systémová podjatost Správy národního parku Šumava jako orgánu ochrany přírody a krajiny při vydání závazného stanoviska podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, nezbytného ke schválení hospodářského plánu, kdy prostřednictvím tohoto správního úkonu bylo právě ovlivněno hospodaření žalobkyně významněji.
34. Námitka systémové podjatosti je tedy dle soudu zcela nepřijatelná, neboť je namířena proti zákonné úpravě, která takovou situaci předpokládá. Soud poznamenává, že osoba zúčastněná na systémovou podjatost pouze tvrdí ovšem neuvedla žádné relevantní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že Správa Národního parku Šumava jako státní příspěvková organizace

může být v daném případě ve vztahu k ekonomické závislosti úřední osoby na jejím zaměstnavateli.

35. Pokud žalobkyně odkazuje na informace, které byly poskytnuty veřejnoprávním médiím o obsahu nepravomocného rozhodnutí, tak z této skutečnosti nelze dovozovat podjatost, v případě že došlo ke zpřístupňování informací o životním prostředí.
36. Soud proto učinil závěr, že žalovaný se správně vypořádal s námitkou systémové podjatosti v napadeném rozhodnutí. Rovněž v případě, že uvedl žalovaný, že pokuta má citelně zasáhnout do majetkové sféry žalobkyně nelze spatřovat podjatost, a to i s ohledem na skutečnost, že toto bylo uváděno žalovaným v napadeném rozhodnutí v souvislosti s posuzováním výše sankce uložené Vladimíru Baborovi (str. 28).

K námitce žalobkyně, že plnila si povinnosti vyplývající ze zákona č. 282/1991 Sb. a zákona č. 17/1992 Sb. a, že jednala v krajní nouzi.

37. Žalobkyně namítá, že činností vymezenou ve výroku I. napadeného rozhodnutí se nemohla dopustit přestupku, neboť odvracela nebezpečí přímo hrozícímu zájmu chráněnému zákonem o ochraně přírody a krajiny a lesním zákonem, plnila tak povinnost, která pro ni vyplývá z § 19 zákona č. 17/1992 Sb. o životním prostředí. Její jednání pak mělo povahu jednání v krajní nouzi podle § 24 zákona o přestupcích, proto nemůže tedy být postihována za přestupek.
38. Podle žalobkyně žalovaný nesprávně tuto její námitku vyvrací poukazem na vzájemný vztah zákona o ochraně přírody a krajiny a lesního zákona, neboť § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., vymezuje samostatnou skutkovou podstatu přestupku, která je na ustanovení lesního zákona nezávislá. Za jednání naplňující tuto skutkovou podstatu je nutno hodnotit jakoukoliv liknavost nebo dokonce pasivitu při provádění nahodilé těžby stromů napadeným lýkožroutem smrkovým (viz. Rozsudek NSS č.j. 10 As 168/2023–52).
39. Žalobkyně se tedy výkladem skutkové podstaty přestupku podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb. snaží zbavit odpovědnosti za uvedený přestupek.
40. Podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb. se fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických činitelů, když za tento přestupek lze uložit pokutu do výše 5milionů korun.
41. Žalobkyně prováděním úprav koryt vodních toků na území Národního parku Šumava porušilo ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny, a to ustanovení § 16 odst. 2 písm. k) zákona o ochraně přírody a krajiny a bližší ochranné podmínky obsažené v § 16d písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny. Podle § 16 odst. 2 písm. k), je zakázáno upravovat přirozená koryta vodních toků než odstraňovat splaveniny. Úpravy koryt vodních toků byly žalobkyní realizovány bez příslušné výjimky a souhlasu orgánu ochrany přírody, tedy v rozporu s § 16 odst. 2 písm. k) zákona o ochraně přírody a krajiny a s ustanovením § 16d písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny, kdy předmětnou činností bylo dotčeno území s výskytem řady zvláště chráněných druhů živočichů a rostlin, včetně těch nejpřísněji chráněných a nejvímavějších k opakovanému rušení, neboť většina úprav koryt vodních toků byla realizována v klidovém území a v zóně přírodě blízké, jejímž dlouhodobým cílem je nerušený průběh přirozených dějů.
42. Tvrzení žalobkyně, že jednala ve stavu krajní nouze je nutno odmítnout už s ohledem na skutečnost, že tyto práce byly prováděny postupně během let 2021, 2022, kdy žalobkyně

měla s ohledem na tuto dobu dostatek času na podání žádosti o výjimku nebo o vydání souhlasu. Proto nelze souhlasit s tvrzením žalobkyně, že činnost prováděla v souvislosti s nahodilou těžbou kůrovcových stromů a jejich následnou dopravou za situace, kdy hrozil vznik značných škod na majetku, a proto se § 16 odst. 2 písm. k) zákona o ochraně přírody a krajiny na její realizaci nevztahuje.

43. V souvislosti s touto námitkou je nutno odkázat na § 22 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny podle něhož lesy v národním parku nelze zařazovat do kategorie lesů hospodářských a ustanovení o zásazích proti škůdcům v případech mimořádných okolností a nepředvídaných škod lze použít jen se souhlasem a v rozsahu stanoveném orgánem ochrany přírody.
44. Je nutno preferovat zájem na ochraně lesů v národních parcích z hlediska přírody a krajiny. V daném případě tedy žalobkyně porušila povinnosti, které jí plynuly ze zákona o ochraně přírody a krajiny, když není důvodná argumentace žalobkyně, že jednala v krajní nouzi, přičemž nebylo zjištěno, jaké jednání a v jaké konkrétní lokalitě prováděla žalobkyně v zájmu ochrany přírody a krajiny v národním parku a jaké následky jako ohrožení či porušení chráněných bylo v zájmu bylo třeba odvracet.
45. Žalobkyně ani neprokázala, že hrozilo riziko šíření kůrovce i riziko vzniku požáru v tom rozsahu, jak je žalobkyní tvrzeno a že hrozilo bezprostředně a že bylo tedy zapotřebí bezodkladně zasáhnout. Dle soudu nelze považovat protiprávní jednání žalobkyně v rozporu se zákonem ochrany přírody a krajiny za činnost, kterou by zamezovala škodě na životním prostředí, tedy že by se jednalo o jednání, které má povahu krajní nouze dle § 24 zákona o přestupcích.
46. Zcela nepřipadně je žalobkyní odkazováno na judikaturu Nejvyššího správního soudu k § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., neboť se týká hospodářských lesů, tedy netýká se podmínek v lesích národních parků, které jsou zařazeny v kategorii lesů zvláštního určení.
K námitce žalobkyně, že neporušila ustanovení § 16 odst. 2 písm. k) zákona o ochraně přírody a krajiny.
47. Žalobkyně namítá nesprávný závěr žalovaného na straně 13 napadeného rozhodnutí, který odmítl aplikaci výjimky obsažené v § 16 odst. 2 písm. k) zákona o ochraně přírody a krajiny ohledně jednání uvedeného v bodě 1 (I. výroku prvoinstančního rozhodnutí), kde je zakotvena výjimka ze zákazu upravovat přirozená koryta vodních toků a odstraňovat z přirozených koryt vodních koryt splaveniny i jiné přirozeně vzniklé překážky. Z tohoto ustanovení vyplývá, že na celém území národních parků je zakázáno mimo jiné upravovat přirozená koryta vodních toků nebo odstraňovat z přirozených koryt vodních toků splaveniny nebo jiné přirozeně vzniklé překážky, s výjimkou případů bezprostředního ohrožení života nebo zdraví osob nebo hrozby vzniku značných škod na majetku. Jestliže úpravy koryt vodních toků souvisely s prováděním těžby a dopravy dříví, nelze z toho dovodit, že hrozila značná škoda na majetku města Kašperské hory, a že provedením těchto úprav došlo k odvrácení hrozby značné škody.
48. Zcela nesprávný je názor žalobkyně, že nebylo její povinností prokázat, že při neprovedení těžby a vyklizení kůrovcem napadených stromů hrozil vznik škody dosahující částky nejméně 1 milion korun. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že skutečně nelze bez dalšího tvrdit, že hrozila značná škoda na majetku a že provedením úpravy koryt toků byla tato hrozba značné škody odvrácena, respektive, že by bez jejich realizace tato škoda reálně

nastala. V této věci předmětem dokazování nebylo, zda úpravy koryt vodních toků, která jsou specifikované v prvním výroku v bodě 1 prvoinstančního rozhodnutí, lze považovat za činnost, kterou byla odvrácena hrozba vzniku značných škod na majetku či byla k jejich realizaci nezbytná výjimka podle § 43 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.

49. Zcela nesprávný je tak výklad žalobkyně, že podmínka bezprostředního rizika se vztahuje jen k ohrožení života nebo zdraví, ale nevztahuje se již k hrozbě vzniku škod na majetku.

K námitce žalobkyně, že její postup byl v souladu s lesním hospodářským plánem

50. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalované ohledně zastoupení břízy v porostních skupinách sice 35B8 a 35A8, dle platného lesního hospodářského plánu.
51. Žalobkyně namítá, že formulace „*orgán ochrany přírody v řízení o vydání závazného stanoviska k návrhu lesního hospodářského plánu posuzuje dotčení zájmu chráněných podle části druhé až páté ZOPK*“, kterou žalovaný v rozhodnutí použil, nebyla v době vydání závazného stanoviska SNP Šumava k návrhu LHP ze dne 12. 12. 2018 v § 4 odst. 4 zákona o ochraně přírody krajiny obsažena. Tato námitka není důvodná, neboť jak vyplývá z napadeného rozhodnutí žalovaný toto ustanovení v napadeném rozhodnutí necitoval, pouze uvedl, jakými hledisky se má orgán ochrany přírody a krajiny při posuzování návrhu lesního hospodářského plánu podle ustanovení. § 4 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, zabývat. Správní orgány správně posuzovaly dopad návrhu lesního hospodářského plánu na zájmy chráněné podle části druhé až páté zákona o ochraně přírody a krajiny, přitom platila i v době před změnou znění ustanovení § 4 odst. 4, tedy před 1. 1. 2022.
52. Žalobkyně má za to, že provedené selektivní odstranění bříz jí bylo umožněno schváleným lesním hospodářským plánem, respektive souhlasným závazným stanoviskem, které jako podklad po schválení vydal podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny orgán ochrany přírody a krajiny. Tento závěr správný není, soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného na straně 19 a násl. napadeného rozhodnutí, že nebylo věci správy, aby při vydání závazného stanoviska podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny zkoumala správnost údajů o stavu lesa v jednotlivých porostních skupinách. Tvrzení žalobkyně, že její jednání uvedené v prvním výroku v bodě 3 prvoinstančního rozhodnutí směřovalo k přiblížení stavu, který Správa národního parku Šumava vydáním závazného stanoviska ze dne 12. 12. 2018 odsouhlasila, je tak zcela neodůvodněné.
53. Orgán ochrany přírody závazné stanovisko podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny vydává na žádost příslušného orgánu státní správy lesů, přičemž lesní hospodářský plán hodnotí vliv, jaký na zájmy ochrany přírody a krajiny může mít vlastníkem plánovaná hospodářská činnost. Jestliže tedy v daném lesním hospodářském plánu nebyla bříza uvedena nemohl pak žalovaný reagovat při schvalovacím procesu na něco, co ke schválení předloženo nebylo. Z toho tedy vyplývá, že není povinností orgánu ochrany přírody zkoumat to, co není v návrhu lesního hospodářského plánu uvedeno, eventuálně nedostatečně je v něm zachycen skutečný stav lesa.
54. Tvrzení žalobkyně, že odstranění předmětných bříz bylo z hlediska zájmu ochrany přírody a krajiny žádoucí, neboť jím bylo její zastoupení přiblíženo stavu uvedenému v LHP, s nímž orgán ochrany přírody vydáním závazného stanoviska vyslovil souhlas je neopodstatněné, neboť orgán ochrany přírody nemohl prostřednictvím závazného stanoviska ke schválení LHP takovou skutečnost požadovat (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 8. 2009 č.j. 3 As 48/2008–

113). Závazné stanovisko pouze hodnotilo akceptovatelnost navrženého lesního hospodářského plánu z hlediska zákona o ochraně přírody a krajiny jako celku.

K námitce žalobkyně, že nebyl prokázán rozpor její činnosti s ustanovením § 16 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny.

55. Podle žalobkyně nebylo prokázáno, že činnostmi popsány ve výroku I. v bodech 2, 3 a 4 prvoinstančního rozhodnutí došlo k porušení zákazu obsaženého v § 16 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny, kdy žalovaný na shodnou námitku žalobkyně reagoval na straně 21 v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze souhrnným konstatováním, která je žalobkyní doslovně citována.
56. Ustanovení § 16 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny zakazuje „*používat prostředky nebo vykonávat činnosti, které mohou způsobit podstatné změny v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystémů v rozporu s cíli ochrany zón národního parku nebo s režimem zón národního parku*“.
57. Žalobkyně má za to, že její činností nemohlo k žádné podstatné změně biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystému dojít, neboť jí toto nebylo prokázáno., kdy nebylo na žalobkyni, aby něčím konkrétním doložila své tvrzení o absenci podstatné změny biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystému v rozporu s cíli ochrany zón národního parku nebo s režimem zón národního parku, neboť tato povinnost byla na žalovaném, aby prokázal, že k takové změně skutečně došlo. Žalobkyně, přestože to nebylo její povinností, tak doložila zprávu z terénního šetření zpracovanou Výzkumným ústavem lesního hospodářství a myslivosti v. v. i. Dle žalobkyně všechny negativní následky by se dostavily a v podstatně větším plošném rozsahu, pokud žalobkyně na těžbu a odvoz kůrovcem napadené dřevní hmoty by rezignovala. Podle žalobkyně nikoliv aktivita nýbrž naopak její pasivita ve vztahu k riziku šíření lýkožrouta smrkového a rizika vzniku požáru by byla porušením zákazu obsaženého v § 16 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny, a to s přihlédnutím k povinnostem žalobkyně, které vyplývají z § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb. a z § 13 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí. Žalobkyně proto má za to, že jí nebylo prokázáno, že její činnost mohla způsobit podstatné změny v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystému v rozporu s cíli ochrany zón národního parku dle § 16 odst. 2 písm. a) zákona o ochrany přírody a krajiny, a proto je napadené rozhodnutí nezákonné.
58. Soud se ztotožňuje s tím, jestliže žalobkyně tvrdila, že podstatná změna biologické rozmanitosti, struktuře a funkce ekosystému v důsledku vytýkané činnosti absentuje, bylo na žalobkyni, aby toto své tvrzení prokázala a doložila, což vyplývá z ustanovení § 52 správního řádu. Poté, co žalobkyně předložila zprávu z terénního šetření zpracovanou Výzkumným ústavem lesního hospodářství a myslivosti, pak se tímto důkazem správní orgány řádně zabývaly, a to jednak na straně 25 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný opodstatněnost závěru zprávy vyhodnotil v napadeném rozhodnutí na straně 17. Tímto listinným důkazem však nebylo vyvráceno tvrzení žalobkyně, proto soud se ztotožňuje se správními orgány, že bylo prokázáno, že žalobkyně činností specifikovanou ve výroku I. v bodech 2 – 4 prvoinstančního rozhodnutí mohou vést k podstatným změnám biologické rozmanitosti, struktuře a funkci dotčených lesnických ekosystému ve smyslu ustanovení § 16 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny.
59. Soud má za to, že žalobkyně skutková zjištění správních orgánů řádně nezpochybnila ani nenavrhl relevantní důkazy na podporu svých tvrzení, proto tato její tvrzení byla správně Shoda s prvopisem: J. M.

hodnocená jako účelová, tedy nezakládající důvodné pochybnosti o skutkovém stavu včetně jeho odborného posouzení, vyžaduje-li hodnocení zjištěných skutečností vyšší míru odborných znalostí, jak tomu bylo v tomto případě. Žalobkyně sice předložila zprávu z terénního šetření u Kašperskohorských lesů s.r.o., která byla zpracována Výzkumným ústavem lesního hospodářství a myslivosti, v.v.i. Z tohoto listinného důkazu však nelze mít za to, že tvrzení žalobkyně bylo prokázáno. Proto žalovaný správně učinil závěr, že k vypovídací hodnotě tohoto důkazu se vyjádřil srozumitelným a dostačujícím způsobem k jeho závěrům prvostupňový správní orgán. Žalovaný se přezkoumáním argumentace prvostupňového rozhodnutí v napadeném rozhodnutí řádně zabýval.

60. Na tvrzení žalobkyně, že všechny negativní následky by se dostavily ve větším plošném rozsahu, jestliže by žalobkyně na těžbu a odvoz kůrovce napadené dřevní hmoty rezignovala, bylo správně reagováno, že výskyt kůrovce může způsobit postupný rozpad lesních porostů, nicméně i jednorázovým odstraněním všech napadených stromů dojde v případě větších ploch rovněž k odstranění stromového patra navíc za cenu značného poškození zmlazení.

Žádost žalobkyně o upuštění od uložení sankce

61. Žalobkyně má za to, že pokuta ve výši odpovídající 75 % zákonné sazby několikanásobně překračuje tvrzenou společenskou nebezpečnost v její činnosti a je proto nepřiměřená k rozsahu a k intenzitě, jímž měl být narušen veřejný zájem chráněný zákonem. Žalovaný nevezal v úvahu, že činnost žalobkyně byla motivována povahou z porušení povinností vyplývajících z § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb. a z ustanovení § 13 zákona č. 17/1992 Sb., za což v daném případě byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 000 Kč, tedy při horní hranici zákonem stanovené sazby, která pro přestupek, kterého se žalobkyně dopustila, představuje dle § 88 odst. 3 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny částku 2 miliony korun.
62. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány se řádně zabývaly posouzením jednotlivých protiprávních jednání společnosti ve vztahu k zákonným kritériím. Žalovaná zohlednila při stanovení výše sankce snahu žalobkyně napomoci odstranění škodlivých následků, konkrétně částečným odstraněním dvou zhotovených propustků a asanacemi vzniklých kolejí, když v případě selektivního odstranění bříz přihlédla ve prospěch společnosti k tomu, že tímto zásahem nebyl dotčen mimořádně cenný biotop. Správně za významné přitěžující okolnosti bylo považováno, že se žalobkyně dopustila spáchání více přestupků, když si musela být existence omezení vyplývajících ze zákona plně vědoma. Soud se s odůvodněním o výši uložené sankce zcela ztotožnil se žalovanou. Tato sankce je sice uložena ve druhé polovině zákonné sazby, přesto je však přiměřená s ohledem na množství přestupků, kterých se žalobkyně dopustila, a i s ohledem na závažnost těchto přestupků, kterých se dopustila na území národního parku. Žalovaný se zabýval správně tím, zda výše sankce je pro společnost likvidační a dospěl ke správnému závěru, že žalobkyně v roce 2022, jestliže vykázala zisk více jak 40 milionů korun, pak tomu tak být nemůže. Výše uložené sankce rovněž nepřesahuje dotaci na provozní účely a náhrady, které společnost obdržela v roce 2022 v celkové výši 2 560 000 Kč. Z těchto důvodů soud neshledal důvod pro upuštění od sankce, neboť výše sankce je přiměřená k závažnosti přestupků, kterými bylo dotčeno nejpřísněji chráněné území.

IV. Závěr a náklady řízení

63. Z důvodů uvedených shora soud žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
64. Výrok o náhradě nákladů řízení vyplývá z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, proto jí nemohla být náhradu nákladů řízení přiznána. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, neboť mu nevznikly náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti.
65. Osobě zúčastněné na řízení nebyly náklady řízení přiznány, neboť soudem nebyla ukládána žádná povinnost (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice dne 18. prosince 2024

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu